

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE OWE JEUGD VERNIEUWT ALS BENS ARENDS PSALM 100:3

Onder redactie van **Ds K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Prof. Dr J. Waterink**

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr C. Bouma, 's-Gravenhage; Dr K. Fernhout, Vreeland; Prof. Dr F. W. Grosheide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, De Steeg; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's-Gravenhage; Dr J. W. Marmelstein, Amsterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; G. Meima, Groningen; Dr A. Ringnalda, Ermelo; Dr J. C. Rullmann, Wassenaar; J. Strikwerda, Dokkum; Dr J. Thijss, Zwolle; Dr J. Veldkamp, Hilversum; Prof. Dr D. H. Th. Vollenhoven, Amsterdam; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielenga, Franeker; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Stukken voor de Redactie zende men aan den secretaris der Redactie:
Dr C. TAZELAAR, 2e Const. Huygensstr. 77, Amsterdam.

Drukkers-Uitgevers:
OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f2.50 per halfjaar bij vooruitbetaling.
Voor 't Buitenland f7.50 en voor Ned.-Indië f6.— per jaar.
Advertentiën: 35 ct. p. regel. — Losse nummers f0.15.

INHOUD: Hoofdartikel: Jaarwisseling. — Uit de Schrift: Geborgen in den storm. (Hand. 27:23). — Kerkelijk Leven: Een vervolg op Assen. II. „Voor” en „tegen”. I. — Lit. en Kunst: „Op den aanvang van het jaar”. — Opv. en Onderwijs: Nog eens de „Schoolmuts”. — Het Boek v. d. Week: Een aanvulling en bestrijding. — Pop. Wet. Schetsen: Het Chillasme en het Oude Testament. LIV. — Zending en Evangelisatie: Dr Dirk Bakker (In Memoriam). — Uit de Buitenl. Kerken: De voorgestelde liturgie der Geref. Kerken in Nederland en die der Kerken van Nederl. oorsprong in N.-Amerika. — Stemmen uit onze Kerken. — Perschoonv. — Boekbespreking. — Kerknieuws.

HOOFDARTIKEL

Jaarwisseling.

We gaan de jaarwisseling tegemoet.

Nog een paar stappen en we schrijden weer over de jaargrens het nieuwe jaar binnen.

Er behoort moed toe, jaarwisseling te beleven, jaarwisseling te aanvaarden.

„Er behoort moed toe”, zoo zegt men, „in een tijd als den onzen”.

Als wij het zoo maar konden zeggen, — als wij het zoo maar mochten zeggen.

Want wij roepen de jaarwisseling niet.

Wij gaan niet op het nieuwe jaar af.

De jaarwisseling komt op ons af.

Wij omgripen den tijd niet, maar de tijd omgrijpt ons.

Moed is daar, waar lafheid een andere houding zou kunnen doen aannemen.

Maar wij kunnen niet anders, wij moeten de jaargrenzen over.

Ook over den lafste, ook over den meest vreesachtige, doet de klok in den avond van 31 December haar twaalf slagen hooren.

En zeg nu niet, dat hij, die in dezen bangen tijd het leven niet langer aandurft en zelfmoord pleegt, toch, uit vrees, voor den tijd vlucht.

Immers, deze vluchteling is niet laf. De lafaard kent juist alleen slechts de begeerte naar zelfhandhaving. Hij is ook niet moedig, want de moedige aanvaardt roepingsbewust datgene, wat hij, indien hij laf was, kon vermijden.

De zelfmoordenaar aanvaardt slechts zichzelf niet en hij aanvaardt het leven niet. Maar dat valt niet binnen de categorie van laf of moedig. Het valt slechts in de categorie van goed en kwaad, van goddeloos of godvreezend, van blind of ziende.

Maar ook de jaarwisseling valt niet onder de vraagstelling van „moedig aanvaarden” of „laf vluchten”.

Het valt slechts onder de vraagstelling „bewust of onbewust” en onder de vraagstelling van het: „gewillig en blijmoedig”, of „met tegenzin en met angst”.

Het oude jaar gaat voorbij, het nieuwe jaar komt.

En wij kunnen daar niets aan doen.

Wij kunnen den tijd niet tegenhouden omdat wij leven in den tijd en de tijd zelf hare wetten in ons aardsch bestaan heeft ingeweven.

De vraag, welke indruk het voortschrijden op een weg op ons maakt, hangt af van de verhouding van het doel waarheen wij op reis zijn.

Wanneer we op weg zijn naar een huis der smarte waar het leed ons omgrijpt en waar we ontmoeten zullen datgene, wat we liefst niet hadden gezien, dan maakt een mijlpaal op den weg dien we passeeren, een gansch anderen indruk op ons dan wanneer we ons op weg gegeven hebben om straks een blijde ontmoeting te vieren. Als gij reist naar uw vacatieoord rijdt de trein u nooit snel genoeg; als ge gaat om een uiterst moeilijke taak te vervullen, vindt ge steeds, dat de reis wel wat langzamer kon gaan, ge hebt geen haast er te komen.

Zoo wordt onze verhouding tegenover den voorbijglijdenden tijd feitelijk bepaald door het uitzicht dat we hebben in de verte. Wanneer we het zóó zien, dat de tijd enkel werkt aan onze afbraak,

aan de vernieling van ons leven, aan de verbrekking van onze idealen, dan is het geen wonder, dat wij den glijdenden tijd willen tegenhouden; dan verbaast het ons niet, dat wij meenen, dat we hij de jaarwisseling iets heel angstigs beleven.

Maar wanneer we het zóó kunnen zien, dat de voortgang van den tijd voor ons een vervulling is, een groei, een nader komen bij het ideaal, een vervolmaking van ons eigen leven, dan — zeker, ook dan blijft er in de jaarwisseling wel iets tragisch, omdat scheiden van wat is altijd pijn doet en omdat gaan naar het onbekende altijd aarzelend geeft — maar dan is er toch ook een zekere vreugde; de vreugde van het aanvaarden; de blijdschap waarbij we weten dat het toch eigenlijk niet waar is, dat we op onbekende wegen treden bij den jaaraanvang.

Dan aanvaarden we het nieuwe jaar, niet omdat we er toch niets aan doen kunnen.

Dan aanvaarden wij het afscheid van het oude en de komst van het nieuwe welbewust, omdat het in den gang der dingen, die we als ons levensschema hebben leeren kennen, ten volle past.

Want we moeten verder, we moeten hooger op, we moeten al dichter tot het doel komen.

En wij weten dat we met Gods hulp in het nieuwe jaar verder komen zullen.

Als bergklimmers, zijn we dan op weg naar boven. De weg omhoog is altijd moeilijk.

Op den weg bergopwaarts, wordt menige zucht geslaakt.

Maar één ding weten wij op dien weg steeds. Dat is dit: hoe hooger wij boven komen, hoe wijder het uitzicht wordt.

En heelmaal boven, het punt dat het doel van onzen tocht is, daar is het uitzicht onbegrensd.

Voor wie het doel van het leven niet omhoog kan liggen, wordt het bij het voortschrijden op den weg hoe langer hoe benauwder.

Wie het gevoel heeft steeds maar te dalen, telkens weer iets te verliezen, altijd minder te worden, elk jaar dichter te komen bij den ondergang, voor dien is de oudejaarsavond slechts een oorzaak van bange klacht; voor dien is de nieuwjaarsmorgen een taak die hij met weersin aanvaardt.

Maar er is geen noodzaak voor zulk een trieste gesteldheid bij de jaarwisseling voor hem en voor haar die rustig weet: het gaat in het leven toch bergopwaarts.

Och, dat beteekent waarlijk niet dat er geen moeiten zijn.

Een tijd als de onze is vol van allerlei benauwing. De tocht naar den bergtop geeft meermalen de moeite dat wij moeten afdalen in diepe ravijnen, dat wij straks met inspanning van alle krachten tegen steile wanden ons weer moeten ophooven.

Maar de ervaren bergbeklimmer weet dat zelfs dat afdalen naar beneden om te komen door het ravijn, voor hem het middel is om den top van den berg te benaderen.

Hij komt dichter bij het ideaal ook al lijkt het, dat hij in precies tegengestelde richting zich voortbeweegt.

Het schijnt wel dat hij weer verliest. Zeker, vóór dat hij afdaalde in de diepte leek hij hooger te staan, leek hij verder gevorderd. En toch, zoo is het slechts voor de degenen, die niet weten wat het klimmen naar boven beteekent. Al gaat het pad ook schijnbaar naar beneden, daar op den bodem van het ravijn, dat worstelend moet worden overwonnen, is de bergtop dichter bij dan op de hoogte voor de afdaling omlaag.

En zulk een diepte geeft wel eens een zucht. Er valt wel eens een klacht, we leeren er wel door dat de weg omhoog moeilijk is. Maar al moge dan een oogenblik een zucht worden gehoord, de bergklimmer die het doel in 't oog houdt zegt ook op het oogenblik van de afdaling in de kloof, die zijn weg omhoog schijnt te onderbreken, dat hij vooruit gaat. En wanneer ge hem vraagt: „Waarheen gaat gij”, dan zal hij u zeggen: „Ik klim naar den top”.

En wanneer ge hem zegt: „Maar ge daalt immers naar beneden, naar de diepte van een kloof”, dan zal hij u antwoorden: „Ja, maar aan de andere zijde gaat het pad weer naar boven en dat pad leidt naar den top, naar het uitzicht, naar mijn doel, naar de overwinning”.

Velen zijn in onzen tijd bezig af te dalen in een diepte. Dat is uiterst moeilijk werk. En juist in zulke oogenblikken stelt de jaarwisseling hen voor vragen, pijnlijke vragen; ja, pijnlijke vragen zoo lang zij kortzichtig blijven en slechts zien op het geen vlakbij is, het ravijn, de diepte, den weg naar beneden.

Maar ervaring in het bergklimmen, dat is immers geloofservaring, doet hen wijder perspectieven zien. In het bergland des levens heeft de Schepster aller dingen, ook voor degenen die op weg zijn naar de overwinning, de diepten en de ravijnen in grooten getale gesteld.

Onze levensgang moet een bergtocht blijven, moet blijven een weg omhoog, een klimmen naar boven.

En we behoeven niet alleen te gaan.

Het angstigste bij een bergtocht is de eenzaamheid. Het moeilijkste op een weg is het geheel vreemd zijn op dien weg.

Maar voor hen, die gelooven is de weg in het nieuwe jaar niet eenzaam en niet onveilig.

Want Eén gaat hen op elken weg vóór.

Dat is Jezus. Jezus, op elken weg.

Ja, op elken weg, die Jezus' weg zijn kan.

Veilig en in Jezus' gezelschap gaan we, als we gaan op den weg, die van Hem gewild is.

Dat beteekent, dat we het nieuwe jaar aanvangen met de bede, om bewaard te blijven voor eigenwilligheid, voor het zoeken van paden, waar we Jezus niet als Gids kunnen verwachten.

Zoo is het ons gebed: „Heere, leid ons in Uw en weg”.

Overgave — dat is het geheim van het rustig vieren van de jaarwisseling. Stille berusting, omdat we ons veilig weten in Gods hand — dat maakt ons de Groote Stap gemakkelijk.

Maar deze overgave en deze berusting kunnen we alleen beleven als we er recht op hebben.

Recht...

Niet omdat wij op de een of andere wijze ons iets hebben verworven, maar omdat God zelf in Zijn liefde ons een kindrecht in Christus heeft geschonken.

Zie, dat is het verschil. De mensch van nature wordt altijd groot met zijn recht. Het kind van God wordt met zijn recht altijd klein; verlegen soms, ootmoedig steeds.

Zoo willen dan ook wij de jaarwisseling vieren. Stil en in overgave, dankbaar en in berusting, vol verwachting en vooruitziende, omhoogblikkende naar de bergtoppen...

De Tijd komt op ons aan. Het is niet erg. Jezus Christus is erin. Met Zijn genade. Onze God is erin. Met Zijn Vaderhand.

En wij zijn op Oudejaarsavond en op den Nieuwjaarsdag stil en blij.

Als kinderen gaan we verder.
Als kinderen aan Vaders hand.

J. W.

UIT DE SCHRIFT

Geborgen in den storm.
(Jaarwisseling).

... wiens ik ben ...
Hand. 27:23.

Dit hoofdstuk uit de Handelingen is bekend als een prachtstuk der wereldliteratuur. De schitterende beschrijving van den academisch gevorinden